

πολλές φορές ο λόγος και οι πρακτικές της μπορεί να έρχονται σε αντίθεση με την εξουσία.

Παρεμπιπτόντως, δεν μας εκπλήσσει η αδιαφορία του «φοιτητικού κινήματος» που διατράνωνε με κάθε ευκαιρία πως το “άσυλο ανήκει σε όλο το λαό” αλλά όταν ήρθε η ώρα να το αποδείξει στην πράξη να «κοιμάται τον ύπνο του δικαίου». Και αυτό που δείχνει την υποκρισία των φοιτητικών παρατάξεων, είναι το γεγονός πως όταν είδαν με το νόμο Διαμαντοπούλου να θίγονται τα συμφέροντά τους κινητοποιήθηκαν αμέσως, οργάνωναν γενικές συνελεύσεις, καλούσαν τον κόσμο να αγωνιστεί στο πλευρό τους, αλλά όταν είχαν να κάνουν με τα συμφέροντα της κοινωνίας, όπως το απλό δικαίωμά της να μπορεί να παρευρίσκεται σε ένα χώρο όπου δεν χρειάζεται καμιά αμοιβή ή ένα συγκεκριμένο επαγγελματικό ρόλο για την είσοδο της σε αυτόν, όπου να μπορεί να ανταλλάσσει ελεύθερα ιδέες και απόψεις, χωρίς καμιά κρατική ή θεσμική παρέμβαση και περιορισμό, να αδιαφορούν.

Η αποτροπή λοιπόν αυτή κάθε κοινωνικής δραστηριότητας που δεν έχει την άδεια ή τη θεσμική αναγνώριση της πρυτανικής αρχής, είναι και η άλλη όψη της καταστολής, γιατί σύμφωνα με το δόγμα, “καλύτερα το προλαμβάνειν παρά το καταστέλλειν”. Καλύτερα το πανεπιστήμιο να παραμένει κλειστό της ώρες όπου δεν γίνονται μαθήματα και να εμποδίζεται η χρήση των χώρων του για οποιαδήποτε κοινωνική δραστηριότητα, παρά ο πρύτανης να βρίσκεται ύστερα στη δυσμενή θέση να αντιμετωπίσει εκ των υστέρων τα όποια ανεπιθύμητα γι’ αυτόν αποτελέσματα προκύψουν.

Το σαμποτάρισμα λοιπόν τέτοιων ενεργειών είναι η μόνη αποτελεσματική απάντηση στη στατική πράξη επιβολής της εξουσίας επάνω στους ελεύθερους χώρους αλλά και σε ό,τι μπορεί να διαδραματίζεται μέσα σε αυτούς. Μιας εξουσίας που έχει απόλυτη ανάγκη από χώρους καθαρούς από το “μίσμα” της ελεύθερης δημιουργίας, της αυτοέκφρασης και της αυθορμησίας, χώρους όπου ο καθένας θα βρίσκει τη θέση του σε προκαθορισμένους κοινωνικούς ρόλους που του αφαιρούν κάθε δυνατότητα πρωτοβουλίας και αυθεντικής δράσης. Μιας εξουσίας που φοβάται την ελευθερία γιατί είναι αυτή που μπορεί να γεννήσει την αμφισβήτησή της.

Ο δημόσιος χώρος του Παντείου αποκτά πραγματικό νόημα μονάχα όταν είναι ένας αληθινά δημόσιος χώρος, ένας χώρος ελευθερίας.

Η υπεράσπιση των ελεύθερων χώρων από την αρπακτικότητα της εξουσίας συμβαδίζει με τον αγώνα για έναν κόσμο ελεύθερο, χωρίς σύνορα και κράτη, αφεντικά και δούλους.

ΣΠΕΡΝΟΥΝ ΚΑΓΚΕΛΑ

ΘΑ ΘΕΡΙΣΟΥΝ ΚΟΦΤΕΣ !!